

Sygn. akt I KO 119/22

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie **K. P.**,
skazanego z art. 286 § 1 k.k. i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 8 lutego 2023 r.
wniosku oskarżonego o wznowienie postępowania
zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu
z dnia 10 czerwca 2021 r., sygn. akt II AKz 295/21,
utrzymującym w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w Koninie
z dnia 13 kwietnia 2021 r., sygn. akt II K 34/15,
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł:
odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania
wobec jego oczywistej bezzasadności.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Koninie postanowieniem z dnia 13 kwietnia 2021 r., sygn. akt II K 34/15, nie uwzględnił wniosku skazanego o zaliczenie na poczet kary orzeczonej w sprawie II K 34/15 okresu tymczasowego aresztowania stosowanego w sprawie Sądu Okręgowego w Koninie o sygn. akt II K 14/18. Na to postanowienie zażalenie wniósł skazany, który – podnosząc zarzut obrazy art. 417 k.p.k., wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i uchylenie wcześniej złożonego wniosku o zaliczenie tymczasowego aresztowania z inne sprawy. Sąd Apelacyjny w Poznaniu

postanowieniem z dnia 10 czerwca 2021 r., sygn. akt II AKz 295/21, utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.

Pismem z dnia 12 lipca 2022 r. K. P. złożył wniosek o wznowienie postępowania zakończonych ww. postanowieniem wskazując, że w sprawie Sądu Okręgowego w Koninie, sygn. akt II K 14/18, doszło do częściowego umorzenia postępowania przygotowawczego, co w jego przekonaniu pozwalało na zaliczenie okresu tymczasowego aresztowania z tej sprawy na poczet kary pozbawienia wolności orzeczonej w wyroku Sądu Okręgowego w Koninie w sprawie II K 34/15. Wniósł o podjęcie merytorycznego rozstrzygnięcia tej kwestii.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Wniosek o wznowienie postępowania jest bezzasadny w oczywistym stopniu. Jak wskazuje się w orzecznictwie: „wyrażenie «oczywista bezzasadność», w odniesieniu do wstępnej kontroli wniosku o wznowienie postępowania karnego - art. 545 § 3 k.p.k., należy rozumieć podobnie jak na gruncie przepisu art. 535 § 3 k.p.k., a zatem bezzasadność oczywista to taka, która nie wymaga szczególnego badania, jest widoczna na pierwszy rzut oka, jest niewątpliwa i wniosek obiektywnie nie może doprowadzić do wzruszenia orzeczenia” (*postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r., II KO 49/15, OSNKW 2016/1/5, LEX nr 1812335*).

Już tylko pobieżna lektura pisma skazanego prowadzi do wniosku, że nie wskazano w nim na jakiejkolwiek okoliczności, które mogłyby być rozpatrywane w kategorii podstaw wznowieniowych. Jak wskazuje się w orzecznictwie: „postępowanie wszczęte wniesieniem nadzwyczajnego środka zaskarżenia, jakim jest wniosek o wznowienie postępowania, nie ma charakteru postępowania odwoławczego, a zatem nie jest rolą sądu wznowieniowego prowadzenie kontroli instancyjnej orzeczenia objętego wnioskiem. Jest ono także odmienne od postępowania inicjowanego kasacją, w ramach którego to, w prawem przewidzianych granicach dla podstaw kasacyjnych, Sąd Najwyższy może kontrolować orzeczenie sądu drugiej instancji. Celem postępowania wznowieniowego jest zbadanie, czy przedstawione przez wnioskodawcę okoliczności dają podstawę do wzruszenia i wyeliminowania z obrotu prawnego

prawomocnego wyroku sądu kończącego postępowanie karne, który korzysta z domniemania prawidłowości i zgodności z prawem. Ustawodawca, w ramach podstaw wznowieniowych wskazanych w art. 540 k.p.k., zezwala na wznowienie w niewielkiej grupie przypadków i to – poza sytuacją określoną w art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k. – z przyczyn zaistniałych po uprawomocnieniu się wyroku” (*postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 2022 r., V KO 104/21, LEX nr 3399372*).

Jedynie zatem na marginesie wolno zauważyć, że stanowisko Sądu Apelacyjnego jest trafne. W sytuacji procesowej K. P. nie wystąpiły wszystkie przesłanki zastosowania instytucji określonej w art. 417 k.p.k., O ile postępowanie w sprawie, w której stosowano tymczasowe aresztowanie (II K 14/18), toczyło się równocześnie z postępowaniem, w którym orzeczono karę, na poczet której ma być zaliczony okres tymczasowego aresztowania, to jednak niespełniona jest druga przesłanka dotycząca treści kończącego to postępowanie rozstrzygnięcia (zapadł wyrok uniewinniający, umarzający postępowanie lub odstąpiono od wymierzenia kary), skoro w sprawie II K 14/18 Sądu Okręgowego w Koninie postępowanie w ogóle nie zostało zakończone, a jedynie nastąpiło częściowe umorzenie postępowania przygotowawczego. Oczywiście jest zatem to, że kwestia ewentualnego zaliczenia okresu tymczasowego aresztowania w pierwszej kolejności będzie mogła nastąpić w wyroku w sprawie II K 14/18, zaś zastosowanie regulacji art. 417 k.p.k., w odniesieniu do kary orzeczonej w sprawie II K 34/15, będzie miało względem tego rozstrzygnięcia charakter wtórny, albowiem będzie zależne od treści zapadłego w sprawie II K 14/18 wyroku.

Z tych względów, nie stwierdzając okoliczności, które uzasadniałyby wszczęcie postępowania z urzędu (art. 542 § 3 k.p.k.), orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.